

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1693/2016
14.09.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Снежана Цемовић, адвокат из ..., против туженог „ББ“ из ..., чији је пуномоћник Предраг Пантелић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4061/14 од 29.05.2015. године, у седници већа одржаној 14.09.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4061/14 од 29.05.2015. године, тако што се одбија као неоснована жалба туженог и потврђује пресуда Основног суда у Чачку П1 414/13 од 12.03.2014. године у ставовима другом и четвртом изреке.

У осталом делу ревизија тужиоца се одбија.

Обавезује се тужени да тужиоцу исплати 16.500,00 динара на име трошкова ревизијског поступка у року од 15 дана од дана достављања пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П1 414/13 од 12.03.2014. године, ставом првим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике између припадајуће и исплаћене накнаде за долазак и одлазак са посла, за период од 01.07.2007. године до 13.11.2009. године, исплати 103.782,40 динара са законском затезном каматом почев од 01.07.2010. године до исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име регреса за 2009. годину исплати 500,00 динара са законском затезном каматом почев од 30.12.2009. године до исплате. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му исплати регрес за годишњи одмор за 2008. годину и за 2009. годину преко досуђеног износа. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужиоцу исплати 111.324,00 динара на име трошкова поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4061/14 од 29.05.2015. године, ставом првим изреке одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и туженог и првостепена пресуда је потврђена у ставовима првом и трећем изреке. Ставом другим изреке преиначена је првостепена пресуда у ставовима другом и четвртном изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора за 2009. годину исплати 500,00 динара са законском затезном каматом почев од 30.12.2009. године до исплате и тужени је обавезан да тужиоцу на име трошкова поступка исплати 29.335,60 динара у року од 15 дана од дана достављања пресуде, што ако не учини, на утврђени износ трошкова има се рачунати законска затезна камата почев од 12.03.2014. године, као дана пресуђења до исплате.

Против правоснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези са чланом 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужиоца делимично основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка, због којих се применом члана 407. став 1. ЗПП ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на основу уговора о раду од 01.06.2005. године, на пословима радник у магацину – манипулант, до 13.11.2009. године када му је отказан уговор о раду због престанка потребе за његовим радом. Место рада тужиоца је било у ... код ..., а према подацима из личне карте тужилац је имао пребивалиште у На основу налаза о вештачењу утврђено је да тужени дугује тужиоцу 103.782,40 динара на име накнаде трошкова превоза за долазак и одлазак са посла за период од 01.07.2007. године до 13.11.2009. године. Према одлуци туженог од 27.06.2008. године сви запослени на неодређено време код туженог имају право на регрес за годишњи одмор у висини 10 евра нето који ће се исплатити 30.06.2008. године. Према одлуци туженог од 28.12.2009. године сви запослени који се налазе на платном списку у децембру 2009. године имају право на годишњи одмор у висини 500,00 динара који ће се исплатити са зарадом за децембар 2009. године. Тужиоцу је исплаћен регрес за 2008. годину у наведеном износу, а није му исплаћен регрес за 2009. годину. Годишњи одмор за 2009. годину тужилац је искористио у целости, први део од 01.07.2009. године до 14.07.2009. године и други део од 14.09.2009. године до 27.09.2009. године.

Полазећи од наведеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да тужилац има право на накнаду регреса за годишњи одмор за 2009. годину у висини 500,00 динара према одлуци туженог од 28.12.2009. године, јер је искористио годишњи одмор за ту годину, док му не припада накнада преко

500,00 динара до траженог износа, као ни за 2008. годину, јер је за ту годину регрес исплаћен према одлуци туженог од 27.06.2008. године. По оцени другостепеног суда, првостепена одлука је правилна у одбијајућем делу, али тужилац нема право на накнаду регреса ни за 2009. годину у досуђеном износу од 500,00 динара, јер није био у радном односу код туженог када је донета та одлука, а није тражио њен поништај.

Врховни касациони суд је нашао да се основано ревизијом указује да је побијана другостепена одлука донета уз погрешну примену материјалног права у делу којим је преиначена првостепена одлука и одбијен тужбени захтев за исплату 500,00 динара на име накнаде за регрес за годишњи одмор за 2009. годину.

Наиме, одредбом члана 118. тачка б. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/05, 61/05, 54/09), прописано је да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду за регрес за коришћење годишњег одмора.

Право запосленог на накнаду трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора је акцесорне природе, јер зависи од права на годишњи одмор, с обзиром да је сврха тог новчаног давања покриће трошкова коришћења годишњег одмора.

На основу цитиране законске одредбе запослени има право на регрес за коришћење годишњег одмора у складу са општим актом и уговором о раду, а у конкретном случају тужени је одлуком од 30.12.2009. године утврдио да регрес за 2009. годину износи 500,00 динара с тим што је одредио и да ће се исплатити само запосленима који су на платном списку за децембар 2009. године, па како тужилац није био на том списку, јер му је радни однос престао 13.11.2009. године, регрес му није исплаћен. По оцени ревизијског суда ирелевантна је одлука туженог од 30.12.2009. године у делу да регрес припада само запосленима који су на платном списку за децембар 2009. године. Наиме, право на накнаду трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора је законско право запосленог, а том праву запосленог одговара обавеза послодавца да регрес исплати, с тим што је право послодавца да утврди висину, начин исплате, као и рок за исплату регреса. С обзиром да је тужилац годишњи одмор за 2009. годину искористио у целости у јулу и септембру 2009. године, то има право на регрес за 2009. годину према одлуци туженог од 30.12.2009. године, без обзира што није био у радном односу код туженог у време доношења те одлуке, јер је право на регрес везано за право на годишњи одмор, а не за моменат доношења одлуке о начину реализације тог права (утврђивање висине, рокова за исплату и друго).

Како је другостепени суд због погрешне примене материјалног права одбио тужбени захтев за исплату регреса за 2009. годину у висини 500,00 динара, Врховни касациони суд је на основу члана 416. став 1. ЗПП, преиначио другостепену пресуду у том делу, одбио жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду.

Осим наведеног, Врховни касациони суд је нашао да је неоснована ревизија тужиоца у осталом делу у погледу одлуке о захтеву за исплату регреса за 2008. годину и за 2009. годину преко досуђених 500,00 динара па до траженог износа. Ово из разлога што је тужиоцу регрес за 2008. годину исплаћен према одлуци туженог од 27.06.2008. године, а нема правног основа захтев тужиоца за исплату регреса за 2009. годину у износу већем од одређеног одлуком туженог од 30.12.2009. године. Стога је у овом делу на основу члана 414. став 1. ЗПП ревизија тужиоца одбијена као неоснована.

С обзиром да је тужилац делимично успео у поступку по ревизији, има право на трошкове овог поступка применом члана 153. и 154. у вези са чланом 165. став 2. ЗПП, па му је досуђено 16.500,00 динара, што представља 50% од износа прописаног за састав ревизије у смислу тарифног броја 16 (правни лекови) Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката („Службени гласник РС“ број 121/12).

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић